
Raça hamita

Autor:

Data de publicació: 05-04-2024

Hamites és el nom utilitzat antigament per a alguns pobles del nord i de la Banya d'Àfrica en el context d'un model ara obsolet de divisió de la humanitat en diferents races; això va ser desenvolupat originalment pels europeus en suport del colonialisme i l'esclavitud. [1][2][3][4] El terme va ser manllevat originalment del Llibre del Gènesi, en el qual es refereix als descendents de Ham, fill de Noè

Mapa etnogràfic alemany de 1932 que retrata els hamites (en alemany: "Hamiten") com una subdivisió de la raça caucàsica ("Kaukasische Rasse"). (Meyers Blitz-Lexikon). Identificacions geogràfiques de Flavi Josep, c. 100 dC; Els fills de Jàfet es mostren en vermell, els fills de Ham en blau, els fills de Shem en verd.

Hamites és el nom utilitzat antigament per a alguns pobles del nord i de la Banya d'Àfrica en el context d'un model ara obsolet de divisió de la humanitat en diferents races; això va ser desenvolupat originalment pels europeus en suport del colonialisme i l'esclavitud. [1][2][3][4] El terme va ser manllevat originalment del Llibre del Gènesi, en el qual es refereix als descendents de Ham, fill de Noè.

El terme es va utilitzar originalment en contrast amb les altres dues divisions proposades de la humanitat basades en la història de Noè: semites i jafetites. La denominació hamítica es va aplicar a les branques berber, cuixítica i egípcia de la família de llengües afroasiàtiques, que, juntament amb la branca semítica, antigament es va etiquetar com a "hamitosemítica". [5] Com que no s'ha demostrat que les tres branques hamítiques formin una unitat filogenètica exclusiva (monofilètica) pròpia, separada d'altres llengües afroasiàtiques, els lingüistes ja no utilitzen el terme en aquest sentit. Cadascuna d'aquestes branques es considera ara com un subgrup independent de la família afroasiàtica més gran. [6]

A partir de finals del segle 19, els estudiosos generalment van classificar la raça hamítica com un subgrup de la raça caucàsica, juntament amb la raça ària i la semítica[7][8] - agrupant així les poblacions no semites natives del nord d'Àfrica i la Banya d'Àfrica, inclosos els antics egipcis. [4] Segons la teoria hamítica, aquesta "raça hamítica" era superior o més avançada que les poblacions "negroides" de l'Àfrica subsahariana. En la seva forma més extrema, en els escrits de C. G. Seligman, aquesta teoria afirmava que pràcticament tots els èxits significatius en la història africana eren obra d'hamites.

Des de la dècada de 1960, la hipòtesi hamítica i la teoria hamítica, juntament amb altres teories de la "ciència racial", han estat desacreditades en la ciència. [9]

Contingut

Història del concepte

La "maledicció del pernil"

Article principal: La maledicció del pernil

Aquest mapa T i O, de la primera versió impresa de l'Etymologiae d'Isidor, identifica els tres continents coneguts com poblats per descendents de Sem (Shem), Iafet (Jàfet) i Cham (Ham). Mapa etnogràfic d'Àfrica de 1889, amb "hamites" mostrats en blanc.

El terme hamític originalment es referia als pobles que es deia que descendien d'Ham, un dels fills de Noè segons la Bíblia. Segons el Llibre del Gènesi, després que Noè s'emborratxés i Ham deshonrés el seu pare, en despertar Noè va pronunciar una maledicció sobre el fill petit de Ham, Canaan, afirmant que la seva descendència serien els "servents dels servents". Dels quatre fills de Ham, Canaan va engendrar els cananeus, mentre que Mizraim va engendrar els egipcis, Cush els cuixites i Phut els libis. [10]

Durant l'edat mitjana, jueus i cristians consideraven Ham com l'avantpassat de tots els africans. La maledicció de Noè sobre Canaan descrita al Gènesi va començar a ser interpretada per alguns teòlegs com la causa de característiques racials visibles en tota la descendència de Ham, especialment la pell negra. En un passatge no relacionat amb la maledicció sobre Canaan, el Talmud babilònic del segle VI diu que Ham i els seus descendents van ser maleïts amb pell negra, que els estudiosos moderns han interpretat com un mite etiològic pel color de la pell. [8][11]: 522 Més tard, comerciants i propietaris d'esclaus occidentals i islàmics van utilitzar el concepte de la "Maledicció del Pernil" per justificar l'esclavització dels africans. [12][8]: 522 [11]

Un canvi significatiu en les opinions occidentals sobre els africans es va produir quan la invasió napoleònica d'Egipte el 1798 va cridar l'atenció sobre els impressionants èxits de l'Antic Egipte, que difícilment es podien reconciliar amb la teoria que els africans eren inferiors o maleïts. En conseqüència, alguns teòlegs del segle 19 van emfatitzar que el bíblic Noè va restringir la seva maledicció a la descendència del fill menor de Ham, Canaan, mentre que el fill de Ham, Mizraim, l'avantpassat dels egipcis, no va ser maleït. [8]: 526–7

Construint la "raça hamítica"

Les llengües dels beduïns pastors com el beja van ser el model per a la combinació de proves ètniques i lingüístiques en la construcció de la identitat hamítica.

Després del Segle de les Llums, molts erudits occidentals ja no estaven satisfets amb el relat bíblic de la història primerenca de la humanitat, sinó que van començar a desenvolupar teories independents de la fe. Aquestes teories es van desenvolupar en una situació històrica on la majoria de les nacions occidentals encara es beneficiaven de l'esclavitud dels africans. [8]: 524 En aquest context, molts dels treballs publicats a Egipte després de l'expedició de Napoleó "semblaven haver tingut com a propòsit principal un intent de demostrar d'alguna manera que els egipcis no eren negres", [8]: 525 separant així l'alta civilització de l'Antic Egipte del que volien veure com una raça inferior. Autors com W. G. Browne, els Viatges a Àfrica, Egipte i Síria del qual es van publicar el 1799, van posar les "llavors per al nou mite hamític que sorgiria en un futur molt proper", insistint que els egipcis eren blancs. [8]: 526

A mitjans del segle 19, el terme hamític va adquirir un nou significat antropològic, ja que els estudiosos van afirmar que podien discernir una "raça hamítica" que era diferent de les poblacions "negroides" de l'Àfrica subsahariana. Richard Lepsius encunyaria la denominació hamítica per designar les llengües que ara es consideren pertanyents a les branques berber, cuixítica i egípcia de la família afroasiàtica. [5]

"Potser perquè l'esclavitud encara era legal i rendible als Estats Units... va sorgir una escola americana d'antropologia que va intentar demostrar científicament que l'egipci era caucàsic, molt allunyat del negre inferior". [8]: 526

Mitjançant craniometria realitzada en milers de cranis humans, Samuel George Morton va argumentar que les diferències entre les races eren massa àmplies per haver derivat d'un únic avantpassat comú, però en canvi eren consistents amb orígens racials separats. En el seu *Crania Aegyptiaca* (1844), Morton va analitzar més d'un centenar de cranis intactes recollits de la vall del Nil, i va concloure que els antics egipcis eren racialment similars als europeus. Les seves conclusions establirien les bases de l'Escola Americana d'Antropologia, i també influirien en els defensors del poligenisme. [13]

Desenvolupament de la hipòtesi hamítica

En la seva influent *La raça mediterrània* (1901), l'antropòleg Giuseppe Sergi va argumentar que la raça mediterrània probablement s'havia originat a partir d'un estoc ancestral comú que es va desenvolupar a la regió del Sàhara a l'Àfrica, i que més tard es va estendre des d'allà per poblar el nord d'Àfrica, la Banya d'Àfrica i la regió circummediterrània. [14] Segons Sergi, els hamites mateixos constituïen una varietat mediterrània, i una situada prop del bressol de la població. [15] Va afegir que la raça mediterrània "en els seus caràcters externs és una varietat humana marró, ni blanca ni negroide, sinó pura en els seus elements, és a dir, no un producte de la barreja de blancs amb negres o negres". [16] En Sergi va explicar aquesta taxonomia inspirada en una comprensió de "la morfologia del crani com a revelació d'aquells caràcters físics interns de les poblacions humanes que romanen constants a través de llargues edats i en llocs llunyans [...] Com un zoòleg pot reconèixer el caràcter d'una espècie o varietat animal pertanyent a qualsevol regió del globus terraquí o qualsevol període de temps, també ho ha de fer un antropòleg si segueix el mateix mètode d'investigació dels caràcters morfològics del crani[...] Aquest mètode m'ha guiat en les meves investigacions sobre el problema actual i m'ha donat resultats inesperats que sovint després han estat confirmats per l'arqueologia o la

Dona egípcia de perfil facial ovoide, de La raça mediterrània (1901), de Giuseppe Sergi.

La hipòtesi hamítica va assolir el seu apogeu en el treball de C. G. Seligman, que va argumentar en el seu llibre Les races d'Àfrica (1930) que:

A part de la influència semítica relativament tardana... les civilitzacions d'Àfrica són les civilitzacions dels hamites, la seva història és el registre d'aquests pobles i de la seva interacció amb les altres dues poblacions africanes, els negres i els boiximans, tant si aquesta influència va ser exercida per egipcis altament civilitzats com per pastors tan amplis com estan representats en l'actualitat pels beja i somali... Els hamites entrants eren caucàsics pastorals, arribant onada rere onada, més ben armats i més ràpids que els negres agrícoles foscos. [18][8]: 521

Seligman va afirmar que la raça negra era essencialment estàtica i agrícola, i que el "hamític pastoral" errant havia introduït la majoria de les característiques avançades que es troben en les cultures centreafricanes, incloent el treball del metall, el reg i les complexes estructures socials. [19][8]: 530 Malgrat les crítiques, Seligman va mantenir la seva tesi sense canvis en noves edicions del seu llibre durant la dècada de 1960.[8]: 530

Les hipòtesis hamítiques també operaven a l'Àfrica occidental, i van canviar molt amb el temps. [20]

Amb la desaparició del concepte de llengües hamítiques, la noció d'una entitat racial i lingüística "hamita" definible va ser fortament criticada. El 1974, escrivint sobre la regió dels Grans Llacs d'Àfrica, Christopher Ehret va descriure la hipòtesi hamítica com l'opinió que "gairebé tot el més antiprimitiu, sofisticat o més elaborat a l'Àfrica oriental [va ser] portat pels hamites culturalment i políticament dominants, immigrants del nord a l'Àfrica oriental, que eren almenys part caucasoide en ascendència física". [9] Ho va anomenar un model "monotemàtic", que era "romàntic, però improbable" i "[havia] estat gairebé descartat, i amb raó". A més, va argumentar que hi havia una "multiplicitat i varietat" de contactes i influències que passaven entre diversos pobles d'Àfrica al llarg del temps, cosa que va suggerir que el model hamític "unidireccional" enfosquia. [9]

Subdivisions i trets físics

Home berber de "tipus hamític occidental"

Home somali de "tipus hamític oriental", de Malvina Hoffman's Races of Mankind (1929)

Sergi va esbossar els tipus físics hamítics constituents, que serien la base del treball d'escriptors posteriors com Carleton Coon i C. G. Seligman. En el seu llibre La raça mediterrània (1901), va escriure que hi havia una població

ancestral hamítica diferent, que es podia dividir en dos subgrups: els hamites occidentals (o hamites del nord, que comprenien els berbers de la Mediterrània, l'Atlàntic i el Sàhara, el Tibbu, els peuls i els guanxes extints), i els hamites orientals (o etiòps, que comprenien els egipcis antics i moderns (però no els àrabs d'Egipte), Nubis, Beja, Abissinis, Gal-la, Danakil, Somalis, Masai, Bahima i Watusi). [21][22]

Segons Coon, els trets físics hamítics típics incloïen trets facials estrets; un rostre ortognàtic; to de pell marró clar a marró fosc; cabells ondulats, arrissats o llisos; llavis gruixuts a prims sense eversió; i un índex cranial dolicocefàlic a mesocefàlic. [23]

Segons Ashley Montagu, "Entre els hamites del nord i de l'est es troben alguns dels tipus més bells de la humanitat". [4]

"Negres hamititzats"

A la regió dels Grans Llacs d'Àfrica, els europeus van basar les diverses teories migratòries d'origen hamític en part en les tradicions orals de llarga durada de poblacions locals com els tutsis i himes (Bahima, Wahuma o Mhuma). Aquests grups van afirmar que els seus fundadors eren immigrants "blancs" del nord (interpretats com la Banya d'Àfrica i/o el nord d'Àfrica), que posteriorment van "perdre" la seva llengua, cultura i gran part de la seva fesomia original a mesura que es casaven amb els bantus locals. L'explorador J.H. Speke va registrar un d'aquests relats d'un governador wahuma en el seu llibre, *Diari del descobriment de la font del Nil*. [24] Segons Augustus Henry Keane, el rei hima Mutesa I també va reclamar avantpassats oromo (Galla) i encara parlava un idioma oromo, tot i que aquesta llengua ja feia temps que s'havia extingit en altres llocs de la regió. [25] El missioner R. W. Felkin, que havia conegut el governant, va remarcar que Mutesa "havia perdut les característiques hamítiques pures a través de la barreja de sang negra, però encara conservava característiques suficients per evitar tots els dubtes sobre el seu origen". [26] Per tant, Keane suggeriria que els immigrants hamítics originals als Grans Llacs s'havien "barrejat gradualment amb els aborígens en una nova i superior nacionalitat de la parla bantu". [25]

Speke creia que les seves exploracions descobrien el vincle entre el nord d'Àfrica "civilitzada" i l'Àfrica central "primitiva". Descriuint el Regne ugandès de Buganda, va argumentar que la seva "civilització bàrbara" havia sorgit d'una raça pastoral nòmada que havia emigrat del nord i estava emparentada amb els oromo hamítics (Galla) d'Etiòpia. [8]: 528 En la seva *Teoria de la conquesta d'inferiors per races superiors* (1863), Speke també intentaria esbossar com l'Imperi de Kitara a la regió dels Grans Llacs africans podria haver estat establert per una dinastia fundadora hamítica. [27] Aquestes idees, sota la rúbrica de la ciència, van proporcionar la base per a alguns europeus que afirmaven que els tutsis eren superiors als hutus. Tot i que ambdós grups eren bantus, Speke pensava que els tutsis havien experimentat alguna influència "hamítica", en part basada en el fet que els seus trets facials eren comparativament més estrets que els hutus. Escriptors posteriors van seguir a Speke argumentant que els tutsis havien emigrat originalment a la regió lacustre com a pastors i s'havien establert com el grup dominant, havent perdut la seva llengua a mesura que s'assimilaven a la cultura bantu. [28][pàgina necessària]

Seligman i altres erudits primerencs creien que, als Grans Llacs africans i parts de l'Àfrica central, els hamites invasors del nord d'Àfrica i la Banya d'Àfrica s'havien barrejat amb dones "negres" locals per produir diverses poblacions híbrides de "negres hamititzats". Els negres hamititzats es dividien en tres grups segons el llenguatge i el grau d'influència hamítica: els negres hamites o semiamites (com els massais, els nandi i els turkana), els nilotes (com els shilluk i els nuer) i els bantus (com els hima i els tutsis). Seligman explicaria aquesta influència hamítica tant a través de la difusió dèmica com de la transmissió cultural:

Al principi els hamites, o almenys la seva aristocràcia, intentarien casar-se amb dones hamítiques, però no va poder passar molt de temps abans que sorgiren una sèrie de pobles que combinaven sang negra i hamítica; aquests, superiors als negres purs, serien considerats inferiors a la següent onada entrant d'hamites i serien empesos més cap a l'interior per jugar el paper d'una aristocràcia entrant respecte als negres sobre els quals van incidir. El resultat final d'una sèrie d'aquestes combinacions es pot veure en els massai [sic], l'altra en els bagandes, mentre que un resultat encara més sorprenent és ofert per la simbiosi del Bahima d'Ankole i el Bahiru [sic]. [29][19]

En la seva obra *El protectorat d'Uganda* (1902), Harry Johnston afirma que els hamites són "negroides en lloc de negres" i que els negres van aprendre "tota la civilització que posseïen abans de l'arribada de l'home blanc" dels hamites:

El cinquè i últim entre aquests ceps principals és el hamític, que és negroide en lloc de negre. Es tracta de la divisió de pobles africans a la qual pertanyen els moderns somalis i gala, i de la qual la base de la població de l'antic Egipte

consistia... Més aviat semblaria com si l'antic Egipte comerciés i es comuniqués directament amb el que avui és Abissínia i la Terra de Punt (Somalilàndia), i que els pobles hamítics d'aquests països enfront del mar Roig i l'oceà Índic portaven una petita mesura de la cultura egípcia a les terres dels llacs del Nil. D'aquesta manera, i a través d'Uganda com una casa a mig camí, el negre totalment salvatge va rebre els seus coneixements de fosa i treball del ferro, tots els seus animals domèstics i plantes cultivades (excepte aquelles, per descomptat, introduïdes posteriorment per àrabs d'Àsia i portuguesos d'Amèrica), tots els seus instruments musicals més alts en desenvolupament que la corda d'arc simple i el tronc buit ressonant, i, en definitiva, tota la civilització que posseïa abans de l'arribada de l'home blanc»[30]

Les potències colonials europees a l'Àfrica van estar influenciades per la hipòtesi hamítica en les seves polítiques durant el segle XX. Per exemple, a Ruanda, els funcionaris alemanys i belgues en el període colonial van mostrar actituds preferencials cap als tutsis sobre els hutus. Alguns estudiosos van argumentar que aquest biaix va ser un factor significatiu que va contribuir al genocidi ruandès dels tutsis de 1994 pels hutus. [31][32]

Recepció afroamericana

George OE Wells Parker, fundador de la Lliga Hamítica del Món

Els estudiosos afroamericans eren inicialment ambivalents sobre la hipòtesi hamítica. Com que la teoria de Sergi proposava que la raça mediterrània superior s'havia originat a l'Àfrica, alguns escriptors afroamericans van creure que podien apropiarse de la hipòtesi hamítica per desafiar les afirmacions nòrdiques sobre la superioritat de la raça nòrdica blanca. Aquest últim concepte "nòrdic" va ser promogut per certs escriptors, com l'eugenèsic Madison Grant. Segons Yaacov Shavit, això va generar "una teoria afrocèntrica radical, que va seguir el camí de les doctrines racials europees". Els escriptors que insistien que els nòrdics eren els representants més purs de la raça ària van encoratjar indirectament "la transformació de la raça hamítica en la raça negra, i la semblança que dibuixa entre les diferents branques de les formes negres a Àsia i Àfrica". [33]

En resposta, els historiadors publicats al Journal of Negro History van destacar la fecundació creuada de cultures entre Àfrica i Europa: per exemple, George Wells Parker va adoptar l'opinió de Sergi que la raça "civilitzadora" s'havia originat a la mateixa Àfrica. [34][35] De la mateixa manera, els grups de l'orgull negre es van apropiare del concepte d'identitat hamítica per als seus propis propòsits. Parker va fundar la Lliga Hamítica del Món el 1917 per "inspirar els negres amb noves esperances; per fer-lo obertament orgullós de la seva raça i de les seves grans contribucions al desenvolupament religiós i a la civilització de la humanitat. Va argumentar que "fa cinquanta anys no s'hauria somiat que la ciència defensaria el fet que Àsia era la llar de les races negres, així com d'Àfrica, però ha fet precisament això". [36]

Timothy Drew i Elijah Muhammad van desenvolupar a partir d'això el concepte de "l'home negre asiàtic". [37] Molts altres autors van seguir l'argument que la civilització s'havia originat a l'Etiòpia hamítica, una visió que es va barrejar amb imatges bíbliques. L'Associació Universal de Millora Negra (UNIA) (1920) creia que els etiòps eren la "raça mare". La Nació de l'Islam va afirmar que la raça negra superior es va originar amb la tribu perduda de Shabazz, que originalment posseïa "trets fins i cabells llisos", però que va emigrar a l'Àfrica central, va perdre la seva religió i va declinar a una bàrbara "vida selvàtica". [33][38][39]

Els escriptors afrocèntrics consideraven que la hipòtesi hamítica era divisiva, ja que afirmava la inferioritat dels pobles "negroides". W. E. B. Du Bois (1868-1963) va argumentar així que "el terme hamita sota el qual milions de negres han estat característicament transferits a la raça blanca per alguns científics ansiosos" era una eina per crear "escrits falsos sobre Àfrica". [40] Segons Du Bois, "Livingstone, Stanley i altres van quedar impressionats amb les característiques egípcies de moltes de les tribus d'Àfrica, i això és cert per a molts dels pobles entre Àfrica Central i Egipte, de manera que alguns estudiants han intentat inventar una raça 'hamítica' per explicar-los, una hipòtesi totalment innecessària." [41]

Vegeu també

Llengües afroasiàtiques

Generacions de Noè

Jafetites

Semites

Referències

^ Per al model de divisió de la humanitat en races, vegeu American Association of Physical Anthropologists (27 de març

- de 2019). "Declaració de l'AAPA sobre raça i racisme". Associació Americana d'Antropòlegs Físics. [Consulta: 19 juny 2020]. En canvi, el concepte occidental de raça s'ha d'entendre com un sistema de classificació sorgit del colonialisme, l'opressió i la discriminació europeus i en suport d'aquest.
- ^ Per a la teoria hamítica, vegeu Benesch, Klaus; Fabre, Geneviève (2004). *Diàspores africanes al Nou i Vell Món: consciència i imaginació*. Rodopi. p. 269. ISBN 978-90-420-0870-0.
- ^ També específicament per a la teoria hamítica: Howe, Stephen (1999). *Afrocentrisme: passats mítics i cases imaginades*. Verso. p. 120. ISBN 978-1-85984-228-7.
- ^ Jump up to:un b c Ashley, Montagú (1960). *Una introducció a l'antropologia física – tercera edició*. Charles C. Thomas Editor. p. 456.
- ^ Jump up to:un b Allan, Keith (2013). *L'Oxford Handbook of the History of Linguistics*. OUP Oxford. p. 275. ISBN 978-0199585847. [Consulta: 1r desembre 2016].
- ^ Everett Welmers, Guillem (1974). *Estructures lingüístiques africanes*. University of California Press. p. 16. ISBN 978-0520022102. [Consulta: 1r desembre 2016].
- ^ Meyers Konversations-Lexikon, 4a edició, 1885-90, T11, p.476.
- ^ Jump up to:un b c d e f g h i j k l Sanders, Edith R. (octubre 1969). "La hipòtesi hamítica; El seu origen i funcions en perspectiva temporal". *Revista d'Història Africana*. 10 (4): 521–532. DOI:10.1017/S0021853700009683. ISSN 1469-5138. JSTOR 179896. S2CID 162920355.
- ^ Jump up to:un b c Ehret, C, *Etíops i africans orientals: el problema dels contactes*, East African Pub. House, 1974, p.8.
- ^ Evans, William M (febrer de 1980), "De la terra de Canaan a la terra de Guinea: l'estranya odissea dels 'fills del pernil'", *American Historical Review*, 85 (1): 15–43, doi:10.2307/1853423, JSTOR 1853423.
- ^ Jump up to:un b Goldenberg, David (1997). "La maledicció del pernil: un cas de racisme rabínic?". *Lluites a la Terra Promesa*. pàgines 21-51.
- ^ Swift, Joan N; Mammoser, Gigen (tardor de 2009), "Out of the Realm of Superstition: Chesnutt's 'Dave's Neckliss' and the Curse of Ham", *American Literary Realism*, 42 (1): 3, doi:10.1353/alr.0.0033, S2CID 162193875.
- ^ Robinson, Michael F. (2016). *La tribu blanca perduda: exploradors, científics i la teoria que va canviar un continent*. Oxford University Press. pp. 96–97. ISBN 978-0199978502. [Consulta: 19 febrer 2017].
- ^ Giuseppe Sergi, *La raça mediterrània: un estudi de l'origen dels pobles europeus*, (BiblioBazaar, LLC, 2008), pp.42-43.
- ^ Giuseppe Sergi, *La raça mediterrània: un estudi de l'origen dels pobles europeus*, (Llibres oblidats), pp.39-44.
- ^ Giuseppe Sergi, *La raça mediterrània: un estudi de l'origen dels pobles europeus*, (BiblioBazaar, LLC, 2008), p.250.
- ^ Giuseppe Sergi, *La raça mediterrània: un estudi de l'origen dels pobles europeus*, (Llibres oblidats), p.36.
- ^ Seligman, CG (1930), "Les races d'Àfrica", *Nature*, 126 (3167), Londres: 96, Bibcode:1930Natur.126S..53., DOI:10.1038/126053d0.
- ^ Jump up to:un b Rigby, Peter (1996), *Imatges africanes*, Berg, p. 68
- ^ Exemples de Nigèria: Zachernuk, Philip (1994). "D'orígens i ordre colonial: nigerians del sud i la 'hipòtesi hamítica' c. 1870-1970". *Revista d'Història Africana*. 35 (3): 427–55. DOI:10.1017/S0021853700026785. JSTOR 182643. S2CID 162548206.
- ^ Sergi, Giuseppe (1901), *La raça mediterrània*, Londres: W Scott, p. 41.
- ^ La llista de pobles donada segons un resum del llibre de Sergi a l'Encyclopædia Britannica de 1911.
- ^ Coon, Carleton (1939). *Les curses d'Europa* (PDF). La Companyia Macmillan. [Consulta: 27 juliol 2016].
- ^ Speke, John Hanning (1868), *Diari del descobriment de la font del Nil*, Harper & bros, p. 514.
- ^ Jump up to:un b Keane, A.H. (1899). *Home, passat i present*. p. 90.
- ^ Boyd, James Penny (1889). *Stanley a l'Àfrica: els meravellosos descobriments i emocionants aventures del gran explorador africà, i altres viatgers, pioners i missioners*. Editorial Stanley. p. 722. [Consulta: 10 juliol 2016].
- ^ Speke 1863, p. 247.
- ^ Gourevitch 1998.
- ^ Seligman, Charles Gabriel (1930). *Les races d'Àfrica* (PDF). Thornton Butterworth, Ltd [Consulta: 27 juliol 2016].
- ^ Johnston, Harry (1902). *El Protectorat d'Uganda: Un intent de donar alguna descripció de la geografia física, botànica, zoologia, antropologia, llengües i història dels territoris sota protecció britànica a l'Àfrica Central Oriental, entre l'Estat Lliure del Congo i la Vall del Rift i entre el primer grau de latitud sud i el cinquè grau de latitud nord*. Hutchinson & Companyia. p. 486.
- ^ Gatwa, Tharcisse (2005), *Les esglésies i la ideologia ètnica en les crisis ruandeses, 1900–1994*, OCMS, p. 65.
- ^ Taylor, Christopher Charles (1999), *El sacrifici com a terror: el genocidi ruandès de 1994*, Berg, p. 55.
- ^ Jump up to:un b Shavit 2001, p. 26, 193.
- ^ Parker, George Wells (1917), "L'origen africà de la civilització grega", *Journal of Negro History*: 334–44.
- ^ Shavit 2001, p. 41.
- ^ Parker, George Wells (1978) [Omaha, 1918], *Children of the Sun* (reimpressió ed.), Baltimore: Black Classic Press.
- ^ Deutsch, Nathaniel (octubre de 2001), "'The Asiatic Black Man': An African American Orientalism?", *Journal of Asian American Studies*, 4 (3): 193–208, doi:10.1353/jaas.2001.0029, S2CID 145051546.
- ^ Ogbar, Jeffrey Ogbonna Green (2005), *Black Power: Radical Politics and African American Identity*, Johns Hopkins

University Press, p. 144.

^ X, Malcolm (1989), La fi de la supremacia del món blanc: quatre discursos, Arcade, p. 46.

^ Du Bois, William E. B. (2000), Keita, Maghan (ed.), Race and the Writing of History: Riddling the Sphinx, Nova York: Oxford University Press, p. 78.

^ Du Bois, William E. B. (1947). El món i l'Àfrica: una indagació sobre el paper que Àfrica ha jugat en la història mundial. Nova York: Viking Press. p. 169.

Bibliografia

Viquitexts té el text d'un article de l'Encyclopædia Britannica de 1911 sobre l'hamític.

Teoria hamítica

Seligman, CG (1930), "Les races d'Àfrica", Nature, 126 (3167), Londres: 96, Bibcode:1930Natur.126S..53., DOI:10.1038/126053d0.

Sergi, Giuseppe (1901), La raça mediterrània, Londres: W Scott, p. 41.

Speke, JH (1863), Diari del descobriment de la font del Nil, Londres: Blackwoods.

Altres

Gourevitch, Philip (1998), volem informar-vos que demà serem assassinats amb les nostres famílies, Nova York: Farrar, Straus & Giroux.

Robinson, Michael F. (2016), La tribu blanca perduda: exploradors, científics i la teoria que va canviar un continent, Oxford.

Rohrbacher, Peter (2002), Die Geschichte des Hamiten-Mythos, Viena: Afro-Pub.

Shavit, Yaacov (2001), Història en negre: afroamericans a la recerca d'un passat antic, Routledge.

Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Hamites (raça)

Una teoria de la qual no has sentit parlar mai | Michael Robinson | TEDxUniversityofHartford, 9 de novembre de 2015.